

Vicente Muñoz Puelles

Els animals de la ciutat

Dibuixos de Noemí Villamuza

Es deia Ricard i tenia sis anys, però també es podria haver dit Òscar o Vicenç.

Havia nascut al carrer de Pérez Pujol, darrere de l'edifici de Correus. A la seva edat, però, encara no havia après el nom del seu carrer.

La veritat és que no ho havia intentat tampoc. Què és un nom, després de tot? Res que tingui color ni gust, ni que amb sis anys mereixi ser recordat.

De vegades, pujava al terrat amb la seva mare, que estenia la roba, i des d'allà contemplava la ciutat i la torre metàl·lica de Correus, que semblava que tocava els núvols i que acabava en una esfera daurada.

Al barri hi havia pocs nens, o almenys ell no els coneixia. I els adults no li agradaven. Anaven vestits sempre igual, com si portessin un uniforme negre, verd fosc o gris. I es movien sense gràcia, com els titelles quan se'ls emboliquen els fils.

8

9

Que falsos que resultaven! Volien semblar amables, però més aviat o més tard s'enfurien i es cridaven els uns als altres. Com havien d'estar de bon humor si havien de portar aquella roba tan horrible?

Li feien por, sobretot, les dones vestides de negre, que el miraven amb ulls humits i s'abalançaven sobre ell per a petonejar-lo i pessigar-lo.

10

I encara li feien més por els homes grossos, amb abrics empolvorats de caspa, que feien olor de tabac i que, per a divertir-se a costa seva, li preguntaven:
–Nen, estimes més el teu pare o la teva mare?

11

Un d'aquells homes li va regalar una moneda i en Ricard se la va quedar mirant.

En un costat de la moneda hi havia una cara gravada: una cara grosseta, amb papada i un bigoti molt fi.

Que estrany! Era exactament igual que la cara de l'home que li havia donat la moneda.

12

